

Szekeres Sándor Gábor

Mélyből az angyal

Egy óriási mennydörgéssel kezdődött. Villámok cikáztak mindenhol, a szél olyan elemi erővel söpört végig a vidéken, hogy nem maradt semmi a nyomában, csak por. Abból viszont annyi, hogy nem lehetett tudni, hol kezdődik, és hol ér véget. Sivataggá vált az addig virágzó terület. Eltűntek a fák, eltűntek a folyók, eltűntek a falvak és a városok. És eltűntek az emberek.

Akik messziről nézték az eső nélküli vihart, félni kezdtek, hogy őket is eléri a végzet. A vihar azonban nem akart tovább terjedni, megelégedett azzal a több száz négyzetkilométernyi területtel, amit birtokba vett. Napokon át tombolt, s amikor már letarolt mindent, egy óriási villám hasította ketté a földet. A megnyílt mélyben fortyogott a vörösen izzó lávafolyam, hatalmas párafelhők szálltak a magasba. Az egyik tetején szárnyas lény ült. Nem lehetett tisztán látni a kavargó portól. Sokan úgy vélték, a Főnix született újjá hamvaiból, és még hatalmas csórt is látni véltek a fején, de amikor a szárnyas lény leszállt a párafelhőről, és lábával megérintette a földet, a villámok eltűntek, a mennydörgés elnémult, a por elült, s a hirtelen jött éles, tiszta fényben kiviláglott, hogy nem a Főnix született újjá, hanem egy angyal szállt fel a mélyből.

A távolban egyre több ember gyűlt össze, várták, mi fog történni. Az angyal csak állt, szemlélődött, nézte a kopár vidéket és azon túl a zöldellő területeket, s nézte a várakozó, furcsa tömeget. Amikor már úgy érezte, eleget látott, lépett egyet, és lába nyomán kisarjadt a fű, lépett még egyet, és színes virágok bújtak ki a földből, a harmadik lépésénél pedig egy fa emelkedett a magasba. Napokig sétált így, és nem telt bele sok idő, az egész területet csodálatos növénytakaró borította, szebb bármelyik más vidékénél. Sokan azt mondták, ez maga a földi Paradicsom, ezért ezentúl csak ekként emlegették a helyet.

Egy nap az angyal az újra virágzó földdarab határán összegyűlt kíváncsi tömeg elé lépett. Mosolyogva nézte az embereket, és azok csodálkozva, ámulattal telve bámulták őt. A legtöbben le-

roskadtak, és zokogásban törtek ki a gyönyörtől. Az angyal örült, hogy az emberekben ilyen könnyű felszabadítani a szeretetet, az emberek pedig örültek, hogy az angyal örül, és még többen térdepeltek le a földre, sírni. Az emberek ezután mindennap eljöttek a földi Paradicsom határához, és az angyal is mindennap eljött az emberekhez, és a szeretet helyét lassan átvették a gondolatok, és valahonnan azt kiáltották az angyal felé, hogy miként lehet mindez, az angyal pedig mosolyogva azt kérdezte, ugyan micsoda, ez a szó pedig olyan szépen csilingelt, hogy elsöpörte a gondolatokat, és ismét zokogásra készítette az embereket.

Számtalanszor megisméltődött ez a párbeszéd, és mindannyiszor örömteli sírás lett a vége. Egyszer, amikor a sírás befejeződött, a tömegből egy hang azt válaszolta az angyal kérdésére, azt nem érti, hogyan lehet az, hogy ilyen csodálatos teremtmény a föld mélyéről jött, mert hát köztudott, odalenn csak gonosz teremtmények lakoznak. Az angyal erre felhúzta a szemöldökét, s kérdőn nézett a tömegre. Erre az apró mozdulatra ismét ezrek borultak a földre, és az angyal visszakérdezett, vajon miből gondolják ezt az emberek, és akkor nagyon sokan abbahagyták a sírást, válaszolni szerettek volna, de nem volt hozzá bátorságuk. Talán nem akarták megbántani az angyalt, vagy éppen nem akarták, hogy kiderüljön róluk, mennyire tudatlanok, de aztán napok múlva csak megszólalt valaki: ezt mondták nekik mindig, s így van megírva nagyon sok könyvben.

Az angyal mosolygott, de ezúttal másképpen, csak úgy, magának, és mellé a fejét ingatta, és megint csak visszakérdezett: Ti elhisztek mindent, amit mondanak nektek, és elhisztek mindent, amit olvastok? Az emberek nagy része erre a földre borult, és újra sírni kezdett, de másképpen, mint korábban. Magukat siratták. Az emberek másik része viszont csak állt, és egyáltalán nem volt kedve sírni, összeráncolt homlokkal, vádlón tekintettek az angyalra, miközben azt gondolták magukban, mit nem merészel ez az alak!

Az angyal ezután napokig nem jött el a tömeghez. A tömegből egyre többen legyintettek, és hazamentek, mondván, sok a dolog, nem érnek rá holmi angyalokkal foglalkozni. Akik ottmaradtak, tanakodni kezdtek, és mire az angyal ismét megjelent, már két élesen elkülönülő csoportot látott. Az egyik csoport térdelve imádkozott,

és az angyalt dicsőítette bölcsességéért, a másik ezzel szemben minden sérelmét tételesen összegyűjtötte, amit a felmenői évszázadok alatt felhalmoztak, és minden sérelemhez magyarázatot fűztek, aminek az volt a lényege, hogy mindenért az angyal a hibás.

Az angyal nem mosolygott. Szomorú volt. Mindig azt hitte, a kérdéseivel segít a szívekben megnyitni a szeretetet és az őszinteséget. Úgy gondolta, az embereknek szükségük van az őszinteségre ahhoz, hogy szeretni tudják önmagukat és egymást, de látta, hogy tévedett. Elhatározta, nem szól többet a tömeghez. A tömeg bezzeg várta, hogy mondjon valamit, és ebből a várakozásból akkora feszültség támadt, hogy egyesek zúgolódni kezdtek, és azt kiabálták, aljas, hazug, takarodj haza!

Az angyal arcára kiült a döbbenet, és hiába határozta el, hogy nem szól többet, mégis kicsúszott a száján a kérdés, hogy miért akarják ezt. És ennyi elég volt ahhoz, hogy az emberek vádaskodó csoportja még több elméletet gyártson, és könyvek sora születessen arról, milyen gonosz dolgokat állított az angyal. A másik csoport hiába próbálta azzal cáfolni az elméleteket, hogy az angyal valójában nem is jelentett ki semmit, hiszen csak kérdezett, sőt, a kérdésekből sem tett föl túl sokat, ezek a gyenge próbálkozások lepattantak az összeesküvés-elméletekkel felvértezettek csoportjáról, akik kezükben lobogtatták azokat a kiadványokat, amelyek oldalakon keresztül elemezték az angyal beszédeit, és bizonyították, hogy aki a mélyből jön, az csakis gonosz teremtmény lehet.

Az angyal csak állt, mosoly nélkül, lehajtott fejjel, nem szólalt meg. Ez a szótlanság rosszabb volt a legnagyobb rossznál is. Valaki egy követ hajított az angyal felé, s eltalálta a fejét. Az angyal felnézett, tekintetét kérdőn a tömeg felé fordította, miért, kérdezte először, aztán odafordult a hívők csoportja felé, és megint megkérdezte, miért, aztán odafordult a zúgolódó tömeg felé, és harmadszor is megkérdezte, miért. Egy pillanatra néma csönd támadt, pont olyan, mint vihar előtt szokott. A csendet egy fémes hang törte meg, ahhoz hasonló, mint amikor valaki kardot ránt elő a hüvelyéből. És a hangot sok ezer másik ugyanolyan követte. Micsoda fényesség öntötte el hirtelen az arcokat, ahogyan a napsugár megcsillant a pengéken!